

Original:
What Did Israel Know in Advance of the 9/11 Attacks?
Cheering Movers and Art Student Spies
Christopher Ketcham • March 1, 2007

<https://www.unz.com/article/what-did-israel-know-in-advance-of-the-911-attacks/>

Translated:

Mit tudott Izrael a 9/11-i támadások előtt?
Éljenző mozgalmazók és művészhallgató kémek
Christopher Ketcham • 2007. március 1

https://www-unz-com.translate.google.com/article/what-did-israel-know-in-advance-of-the-911-attacks/?_x_tr_sl=auto&_x_tr_tl=hu&_x_tr_hl=en

A K o o g l i magyar fordítása természetesen kizárólag tájékoztató jellegű

Mit tudott Izrael a 9/11-i támadások előtt?
Éljenző mozgalmazók és művészhallgató kémek
Christopher Ketcham • 2007. március 1

Alexander Cockburn és Jeffrey St. Clair [Ketcham története](#)

- Kik éltek Mohammed Atta mellett az izraeliek?
- Mi volt a furgonban a New Jersey Shore-on?
- Hogyan került két gépeltérítő a figyelőlistára hetekkel szeptember 11-e előtt?
- Ki állította le a Fox News Carl Cameronját?

2001. szeptember 11-én délután egy BOLO néven ismert FBI-közleményt adtak ki – „legyen résen” – három gyanús férfiről, akiket azon a reggelen láttak elhagyni a New Jersey-i vízpartról percekkel azután, hogy az első gép becsapódott a World Trade Centerbe. 1. A New York-New Jersey körzet bűnüldöző tisztjeit rádióüzenetben figyelmeztették, hogy figyeljenek egy „valószínűleg New York-i terrortámadáshoz kapcsolódó járműre”:

Fehér, 2000-es Chevrolet kisteherautó... „Urban Moving Systems” felirattal a hátán, a Liberty State Parkban, Jersey Cityben, NJ-ben, amikor a repülőgép első becsapódása a World Trade Centerbe... Három személyt láttak a kisteherautóval ünnepelni az első ütközés után és későbbi robbanás. Az FBI Newark Field Office azt kéri, hogy ha a furgont megtalálják, tartsák vissza a nyomatokat, és vegyenek őrizetbe személyeket.

15 óra 56 perckor, huszonöt perccel az FBI BOLO kiadása után, az East Rutherford Rendőrkapitányság tisztjei a táblákon lévő nyomon keresztül megállították a mozgó furgont. A rendőrségi jelentés szerint Scott DeCarlo rendőrtiszt és őrnagy. Dennis Rivelli a megállított furgonhoz lépett, és felszólította a sofőrt, hogy szálljon ki a járműből. A sofőr, a 23 éves Sivan Kurzberg visszautasította, és „többször is megkérdezték tőle, [de] úgy tűnt, hogy egy fekete bőrtáska típusú táskával babrál”. Kivont fegyverrel a rendőrök ezután „fizikailag eltávolították” Kurzberget, míg négy másik férfit – két másik férfi láthatóan reggel óta csatlakozott a csoporthoz – szintén kivettek a furgonból, megbilincseltek, a füvre helyezték, és elolvasták Miranda-jogait. Letartóztatásuk okait nem közölték velük. DeCarlo jelentése szerint azonban „Ennek a tisztnek a sofőr [Sivan Kurzberg] kérdés nélkül azt mondta: „Izraeliek vagyunk. Nem mi vagyunk a te problémád. Az Ön problémái a mi problémáink. A palesztinok jelentik a problémát.” Az öt izraeli közül egy másik, ismét felszólítás nélkül, azt mondta DeCarlo tisztnek – hamisan –, hogy „a West Side Highwayn voltunk New Yorkban az incidens alatt”.

A jármű belsejéből a rendőrök, akikhez gyorsan csatlakoztak az FBI ügynökei is, több útlevelet és 4700 dollárnyi készpénzt vettek elő egy zokniba tömve. A New Jersey-i Bergen Record szerint, amely szeptember 12-én az öt izraeli letartóztatásáról számolt be, a Bergen megyei bűnüldözési hierarchia magas rangú nyomozója azt állította, hogy a tiszték a járműben „a város térképeit... bizonyos helyekkel kiemelve is felfedezték. Úgy tűnt, hogy beleakadtak ebbe” – mondta a forrás a Recordnak a szeptember 11-i támadásokra utalva. „Úgy tűnt, tudták, mi fog történni, amikor a Liberty State Parkban voltak.”

Az öt férfi valóban izraeli állampolgár volt. Azt állították, hogy az országban dolgoznak költöztetőként az Urban Moving Systems Inc.-nél, amely raktárt és irodát tartott fenn a New Jersey állambeli Weehawkenben. 71 napig tartották fogva őket egy szövetségi fogdában a New

York-i Brooklynban, ezalatt az FBI és a CIA terrorelhárító csapatai többször is kihallgatták őket, és a férfiakat a New Yorkban tanúsított ünnepi viselkedésük miatt „nagy ötösnek” emlegették. Jersey vízpart. Néhányukat legalább negyven napra magánzárkába helyezték; néhányan akár hét hazugságvizsgálót is megvizsgáltak. Az egyik izraeli, Paul Kurzberg, Sivan testvére, tíz hétig nem volt hajlandó hazugságvizsgáló tesztet végezni. Aztán megbukott.

E kétközben nappal azután, hogy a férfiakat elkapták, az Urban Moving Systems tulajdonosa, Dominik Suter, egy 31 éves izraeli állampolgár, felhagyott üzletével, és az Egyesült Államokból Izraelbe menekült. Suter hirtelen távozott, és kávéscsészéket, szendvicseket, mobiltelefonokat és számítógépeket hagyott maga után az irodai asztalokon, és több ezer dollárnyi árut a raktárban. Sutert később ugyanarra az FBI-gyanús listára tették fel, mint a 9/11-i vezető gépeltérítő, Mohammed Atta és más gépeltérítők és feltételezett al-Kaida-szimpatizánsok, ami arra utal, hogy az amerikai hatóságok úgy érezték, Suter tudott valamit a támadásokról. A nyomozás során felmerült a gyanú, hogy az Urban Moving Systemsnél dolgozó férfiak kémek voltak. Egyelőre bizonytalan volt, hogy pontosan ki kezelte őket, és kit vagy mire céloznak.

A New York-i The Forward tiszteletreméltó zsidó hetilapja törte meg ezt a történetet 2002 tavaszán, több hónapos lábmunkát követően. A Forward arról számolt be, hogy az FBI végül arra a következtetésre jutott, hogy a férfiak közül legalább ketten a Moszadnak, az izraeli hírszerző ügynökségnek dolgoztak, és hogy az Urban Moving Systems, az öt izraeli látszólagos munkaadója fronthadjárat volt. Két volt CIA-tiszt megerősítette ezt nekem, és megjegyezte, hogy a beköltözők furgonjai általános titkosszolgálati fedezék. A Forward azt is megjegyezte, hogy maga az izraeli kormány is elismerte, hogy a férfiak kémek voltak. Egy „amerikai titkosszolgálat egykori magas rangú tisztviselője”, aki azt mondta, hogy „két különálló bűnüldöző tisztviselő rendszeresen tájékoztatta a nyomozást”, azt mondta Marc Perelman újságírónak, hogy miután az amerikai hatóságok 2001 végén szembeszálltak Jeruzsálemel, az izraeli kormány „elismerte a műveletet”, és bocsánatot kért, amiért nem egyezett Washingtonnal”. Ma Perelman kitart a beszámolója mellett. Megkérdeztem tőle, hogy a Moszadban lévő forrásai cáfolták-e a történetet. „Senki sem állt le velem beszélni” – mondta. 2002 júniusában az ABC News 20/20 saját nyomozást folytatott az ügyben, és ugyanarra a következtetésre jutott, mint a The Forward. Vincent Cannistraro, a CIA terrorellenes hadműveleti főnöke a 20/20-nak elmondta, hogy az öt férfi neve némelyike találatként szerepel az FBI nemzeti titkosszolgálati adatbázisában végzett keresésekben. Cannistraro elmondta, hogy a szeptember 11. utáni hetekben-hónapokban az FBI-ügynököket a leginkább foglalkoztatta, hogy vajon az izraeliek úgy érkeztek-e meg „ünneplésük” helyszínére, hogy előre tudták a támadást. Előlről, Cannistraro szerint "az FBI nyomozása abból indul ki, hogy az izraeliek előre tudtak róla". Egy másik volt CIA terrorelhárító tiszt, aki szorosán figyelemmel kísérte az esetet, de névtelenül nyilatkozott, azt mondta nekem, hogy a nyomozók két elméletet követnek. „Az egyik történet az volt, hogy [az izraeliek] nagyon gyorsan megjelentek a Liberty State Parkban, miután az első repülőgép becsapódott. A másik az volt, hogy már a parkban voltak”. Akárhogy is, a nyomozók pontosan tudni akarták, mire számítottak a férfiak, amikor odaértek.

Mielőtt azonban az ilyen kérdéseket teljesen feltárták volna, a vizsgálatot leállították. Miután az ABC News szerint „magas szintű tárgyalások zajlottak izraeli és amerikai kormánytisztviselők között”, egyezség született az öt Urban Moving Systems gyanúsított ügyében. Nyilvánvalóan heves politikai nyomás nehezedett rá. A tekintélyes Ha'aretz izraeli napilap arról számolt be, hogy 2001 októberének utolsó hetében, mintegy hat héttel a férfiak őrizetbe vétele után, Richard Armitage helyettes külügyminiszter és két azonosítatlan „prominens New York-i kongresszusi képviselő” erősen lobbiztak szabadon bocsátásukért. Az ABC News egyik forrása szerint a 20/20-as jelentéshez közel álló forrás szerint Alan Dershowitz magas rangú büntetőjogász is tárgyalóként lépett a férfiak nevében, hogy elsimítsa az amerikai kormánnyal fennálló nézeteltéréseket.

Ma megválaszolatlanok maradnak az ezzel az ügyben felvetett döntő kérdések. Elegendő okunk van – a híradások, a volt hírszerzési tisztviselők nyilatkozatai, a közvetett bizonyítékok sora és az izraeli kormány elismert nyilatkozata alapján – azt hinni, hogy a szeptember 11-e előtti hónapokban Izrael aktív kémhálózatot működtetett az országon belül. Egyesült Államok, a muszlim szélsőségesekkel a célpont. Tekintettel Izraelnek az iszlám terrorizmussal kapcsolatos aggodalmaira, valamint az Egyesült Államok területén folytatott kémkedés hosszú múltjára, ez nem teljesen megdöbbentő. Felgyújtó az az elképzelés – amelyet több bizonyíték is alátámaszt, bár nem bizonyított –, hogy az izraeliek előre megtudták valamit szeptember 11-ről, de nem osztották meg mindazt, amit tudtak az amerikai tisztviselőkkel. A kérdések elég nyugtalanítóak ahhoz, hogy a kongresszusi vizsgálatot indokolják.

Ennek az információnak azonban egyike sem került be a Kongresszus vegyes bizottsági jelentésébe a támadásokról, és a 9/11-i bizottsági zárójelentés közel 600 oldala sem hivatkozott rájuk. Egyetlen nagyobb média sem követné nyomon a The Forward és az ABC News kinyilatkoztatásait, hogy tovább nyomozzon. „Nem is voltak olyan történetek, amelyek azt mondták volna, hogy ez baromság” – mondja a The Forward's Perelman. – Őszintén szólva, meglepődtem. Ehelyett a történet eltűnt az Izrael-ellenes 9/11-es összeesküvés-elméletek sorában.

Nem kis áldás az Egyesült Államok kormányának, hogy a 9/11-hez kapcsolódó izraeli kémkedés történetét így háttérbe szorították: a történet nem illik a támadások hivatalos narratívájának tiszta vonalaiba. Nemcsak az aggodalmakat veti fel Izrael azon kötelezettsége miatt, hogy ne kémkedjen az Egyesült Államok határain belül, fő jótévője, hanem amiatt is, hogy esetleg nem figyelmeztette az Egyesült Államokat az amerikai földet érő pusztító támadásra.

rendelkezésre áll bizonyítékok aláássák a szentség gondosan ápolt képét, amely meghatározza az Egyesült Államok és Izrael közötti kapcsolatot. Ezek mind olyan tényezők, amelyek miatt megmagyarázni a történet eltűnését – és ezek nyomós okok arra, hogy most újra meglátogassuk.

Az FBI-szonda megtorpedózása

Az American Airlines 77-es járatának mind az öt leendő gépeltérítője, amely a Pentagont döngölte, címeiket tartott fenn, vagy az Urban Moving Systemsnél alkalmazott izraeliekkel

kapcsolatban álló városok hat mérföldes körzetében tevékenykedett. Hudson és Bergen megyék, azok a területek, ahol az izraeliek állítólag megfigyelést végeztek, a 77-es járat eltérítőinek és társaik al-Kaida ügynökeinek központi helyszíne volt. Mohammed Atta fenntartott egy postacímet, és meglátogatta barátait New Jersey északi részén; ottani kapcsolatai közé tartozott Hani Hanjour, a 77-es járat öngyilkos pilótája és Majed Moqed, az egyik erős ember, aki támogatta Hanjourt a gép elfoglalásában. Lehetséges, hogy az a terroristák terveinek ismeretében vagy nélkül követhették azokat a férfiakat, akik hamarosan eltérnek a 77-es járatot?

Nyilvános nyilatkozatokban az izraeli kormány és az FBI is cáfolta, hogy az Urban Moving Systems emberei részt vettek volna egy titkosszolgálati műveletben az Egyesült Államokban.

„Semmilyen bizonyíték arra utalna, hogy ezen izraeliek közül bármelyik is tudott volna a szeptember 11-i merényletről, és ezekről az izraeliekről nem gyanakodnak, hogy a Moszadnak dolgoznának” – mondta Jim Margolin, az FBI szóvivője. (Az izraeli nagykövetség nem válaszolt a cikkhez kapcsolódó kérdésekre.)

Az ABC News forrása szerint az FBI nyomozói felháborodtak a magasabb beosztásúak tagadásai miatt. „Sok frusztráció van az irodában az ügy miatt” – mondta a forrás. „Úgy érzik, a felsőbb rétegek megtorpedózták az izraeli New Jersey-i sejt nyomozását. A potenciális ügyfeleket nem vizsgálták ki teljesen.” Az elveszett nyomok között volt Dominik Suter alakja is, akivel az amerikai hatóságok láthatóan soha nem próbáltak kapcsolatba lépni.

James Bamford hírszerzési szakértő és szerző elmondta, hogy a CIA-n belül is hasonló frusztráció tapasztalható: „Az emberek, akikkel a CIA-nál beszéltem, felháborodtak azon, ami történik. Felháborítónak tartották, hogy nem folyt valódi nyomozás, hogy a tények minden következtetés nélkül lebegtek.

Vincent Cannistraro szerint azonban „teljesen biztos” volt, hogy az öt izraeli egy New York-i New Jersey-i megfigyelőhálózat részét képezte. A hálózat célja a radikális iszlám szélsőségesek és/vagy az olyan militáns palesztin csoportok támogatóinak nyomon követése, mint a Hamasz és az Iszlám Dzsihád. A CIA egykori terrorelhárító tisztje, aki névtelenül beszélt, azt mondta nekem, hogy az FBI nyomozói megállapították, hogy a gyanúsított izraeliek arabul beszélő nyelvészekként szolgáltak „technikai műveleteket végrehajtva” New Jersey északi részének kiterjedt muszlim közösségeiben.

A volt CIA-tiszt azt mondta, hogy a műveletek magukban foglalták a telefonok lehallgatását, mikrofonok elhelyezését a szobákban és mobil megfigyelést. Az ABC News forrása egyetértett: „Az volt a következtetésünk, hogy ők arab nyelvészek, akik a megfigyelési műveletekben, azaz az elektronikus megfigyelésben vettek részt. Az FBI munkatársai egyetértenek ezzel.” Az ABC News forrása hozzátette: „Azt hallottuk, hogy az izraeliek felkaphatták a fecsegést arról, hogy valami történni fog szeptember 11-én. A CIA volt terrorelhárító tisztje ezt mondta nekem: „Nem volt kérdés, csak az, hogy [a nyomozás lezárására vonatkozó utasítás] a Fehér Háztól érkezett. A CIA főhadiszállásán azonnal azt feltételezték, hogy ez alapvetően elfedés lesz, nehogy az izraeliek semmilyen módon ne keveredjenek szeptember 11-én. Ne feledje, hogy ez politikai kérdés volt, nem bűnüldözési vagy hírszerzési kérdés. Ha valaki azt mondja, hogy nem akarjuk,

hogy az izraeliek belekeveredjenek ebbe – tudjuk, hogy a pokolba kémkedtek utánunk, tudjuk, hogy valószínűleg információval rendelkezett a támadások előtt, de ez politikai rémálom lenne.

Izrael „művésziakkémei”

Van egy második bizonyíték is, amely arra utal, hogy izraeli alkalmazottak kémkedtek az al-Kaida után az Egyesült Államokban. Az izraeli „művésztanulók” különös történetében van megírva, amelyet a Salon.com riportere részletezett 2002-ben, miután kiszivárgott egy belső feljegyzés, amelyet a Kábítószer-ellenőrzési Hivatal Biztonsági Programok Hivatala terjesztett. A 2001. júniusi feljegyzés, amelyet három hónappal a szeptember 11-i merényletek előtt adtak ki, arról számolt be, hogy több mint 120 fiatal izraeli állampolgár, akik művészhallgatónak adtak ki magukat és olcsó festményeket árultak, többször – és látszólag megmagyarázhatatlan módon – megpróbáltak behatolni a DEA irodáiba és más bűnüldöző szervezetekbe. és a védelmi minisztérium irodái országszerte. A DEA jelentése kijelentette, hogy az izraeliek részt vehettek „szervezett hírszerzési tevékenységben”, de mi célból az amerikai nyomozók 2001 júniusában nem tudta megállapítani. A feljegyzés röviden felvetette annak lehetőségét, hogy az izraeliek ecstasy kábítószer-kereskedelemmel foglalkoztak. A feljegyzés szerint „a legtöbb tevékenységet Florida államban jelentették” 2001 első felében, ahol Hollywood városa „központi pontnak tűnt ezeknek a személyeknek, akiknek több címe is van ezen a területen”.

Visszatekintve, az a tény, hogy nagyszámú „művészhallgató” tevékenykedett Hollywoodból, enyhén szólva is érdekes. 2001-ben a Miamitól északra fekvő város az al-Kaida tevékenységének melegágya volt, és a World Trade Center és a Pennsylvania repülőgépek eltérítésének egyik fő helyszíne volt; a tizenkilenc leendő gépeltérítőtől tizenötnek adott otthont, kilencnek Hollywoodban és hatnak a környéken. A 120 feltételezett izraeli kém közül, akik művészhallgatónak adtak ki magukat, több mint harminc lakott Hollywood környékén, tíz pedig a tulajdonképpen Hollywoodban. Amint a DEA jelentésében megjegyezték, sok ilyen fiatal férfi és nő kapott hírszerzési és elektronikus lehallgató tiszti képzést az izraeli hadseregben – a képzés és a tapasztalat messze túlmutat az izraeli törvények által előírt kötelező szolgálton.

Az egyik „művésztanuló” egy Hanan Serfaty nevű volt izraeli katonai hírszerző tiszt volt, aki két hollywoodi lakást bérelt Mohammed Atta és négy másik gépeltérítő postafiókjá közelében. Serfaty több nagy mennyiségű készpénzt mozgatott: magáncédulákat vitt magával, melyeken mint 100 000 dollár volt letétbe helyezve 2000 decemberétől 2001 első negyedévéig; más banki szelvényeken kb. \$ összegű pénzt szerepelt 80.000 ugyanebben az időszakban. Serfaty lakásai, legalább két másik „művésztanuló” ütközőhelyeként szolgáltak, a 4220 Sheridan Street és a 701 South 21st Avenue címen voltak. Mohammed Atta vezető gépeltérítő levele a 3389 Sheridan Street címen érkezett – 2700 méterre Serfaty Sheridan Street-i lakásától. Mind Atta, mind Marwan al-Shehhi, a United Airlines 175-ös járatának öngyilkos pilótája, amely becsapódott a World Trade Center 2-be, egy bérelt lakásban lakott a 1818 Jackson Street szám alatt, mintegy 1800 méterre Serfaty South 21st Avenue-i lakásától .

Valójában az egybeesések valószínűtlen sorozata derül ki a 2001-es DEA feljegyzés, a szeptember 11-i bizottsági személyzeti nyilatkozatok és zárójelentések, az FBI és az

igazságügyi minisztérium megfigyelési listája, a fő médiák által összeállított gépeltérítői ütemtervek, valamint a helyi, állami és állami hatóságok nyilatkozatai. szövetségi rendészeti személyzet. Legalább hat városi központban a feltételezett izraeli kémek és szeptember 11-i gépeltérítők és/vagy az al-Kaidával kapcsolatban álló gyanúsítottak egymás közelében éltek és tevékenykedtek, néhány esetben kevesebb mint fél mérföldre eltérő, 2000 és 2001 között különböző időszakokban. felkészülés a támadásokra. Észak-New Jersey és Hollywood (Florida) mellett ezek a központok a virginiai Arlington és Fredericksburg is voltak; Atlanta; Oklahoma Város; Los Angeles; és San Diego.

Az izraeli „művészhallgatók” szintén terrorgyanús személyek közelében éltek a texasi Dallasban és környékén. Egy Michael Calmanovic nevű 25 éves „művésztanuló”, akit a texasi székhelyű DEA tiszték 2001 áprilisában letartóztattak és kihallgattak, postai küldeményeket tartott a 3575 North Beltline Road szám alatt, kevesebb mint ezer méterre a 4045 North Beltline Roadtól. Ahmed Khalefa, az FBI terrorizmussal gyanúsítottja. Dallas és környéke, különösen a texasi Richardson városa nyüzsgött a „művészhallgatók” tevékenységétől. Richardson a Holy Land Foundation otthona, egy iszlám jótékonyági szervezet, amelyet az Európai Unió és az Egyesült Államok kormánya 2001 decemberében terrorista hirdetőnek jelölt ki. A források 2002-ben elmondták a The Forwardnak, egy olyan jelentésben, amely nem kapcsolódik a „művészeti hallgatók kérdéséhez”. „, hogy „az izraeli hírszerzés kulcsszerepet játszott abban, hogy a Bush-kormányzat leküzdje az iszlám jótékonyági szervezeteket, akik azzal gyanúsítanak, hogy pénzt juttattak terrorista csoportokhoz, különösen a Richardson-i, texasi székhelyű Szentföld Alapítványhoz, tavaly decemberben [2001]”. Valószínű, hogy a Szentföld Alapítvány leállítására készítő hírszerzés a Richardson környéki „művészhallgató” kémektől származott.

A „művésztanulók” közül másoknak sajátos hátterük volt az elektronikus megfigyelés vagy a katonai hírszerzés területén, vagy izraeli lehallgató- és megfigyelőcégekkel álltak kapcsolatban, ami további aggodalmakat váltott ki az amerikai nyomozók körében. A DEA ügynökei például Michael Calmanovicot „az izraeli hadsereg nemrégiben leállított elektronikus lehallgató operátoraként” írták le. Lior Baram, akit 2001 januárjában hallgattak ki Hollywood (Florida) közelében, azt mondta, hogy két évet szolgált az izraeli hírszerzésnél „minősített információkkal dolgozva”. Hanan Serfaty, aki az Atta melletti hollywoodi lakásokat karbantartotta, 18 és 21 éves kora között szolgált az izraeli hadseregben. Serfaty nem volt hajlandó nyilvánosságra hozni 21 és 24 éves kora közötti tevékenységét, beleértve az Egyesült Államokba érkezése óta folytatott tevékenységét is.

A gyanúsított izraeli kém, Tomer Ben Dor, akit 2001 májusában hallgattak ki a Dallas-Fort Worth repülőtéren, az izraeli lehallgató és elektronikus lehallgató cégnek, a NICE Systems Ltd.-nek dolgozott (a NICE Systems amerikai leányvállalata, a NICE Systems Inc. a New Jersey állambeli Rutherfordban található, nem messze attól a kelet-rutherfordi telephelytől, ahol szeptember 11-én délután letartóztatták az öt izraeli „költöztetőt”.) Ben Dor a poggyászában egy számítógépes fájl kinyomtatását vitte, amely a „DEA csoportokra” utalt. A DEA dokumentumai szerint soha nem derült ki, hogy hogyan szerzett információkat az úgynevezett „DEA csoportokról” – például egy izraeli lehallgató cégnél végzett saját munkaviszonya révén.

A DEA nyomozói által a texasi Irvingben 2001 tavaszán letartóztatott „művésztanhallgató”, Michal Galt szabadon engedték egy 10 000 dolláros készpénzkötvény miatt, amelyet Ophir Baer, a telefonszám biztosító izraeli távközlési szoftvercég, az Amdocs Inc. alkalmazottja tett ki. -számlázási technológia olyan ügyfelek számára, akik között vannak az Egyesült Államok legnagyobb telefonszolgáltatói, valamint az Egyesült Államok kormányzati szervei. Az Amdocs ügyvezető testületében az izraeli kormány és a katonaság nyugdíjas és jelenlegi tagjai is rengetegen voltak, az elmúlt évtizedben legalább kétszer vizsgálták meg az amerikai hatóságok kémkedéssel összefüggő adatszivárogtatás vádjával, amelyről a cég biztosította, hogy biztonságos. (A cég határozottan tagadja a jogsértést.)

A CIA egykori terrorelhárító tisztje szerint a szeptember 11-i izraeli kémkedéssel kapcsolatos nyomozások ismeretei alapján a rendfenntartók a „művésztanulók” jelenséget vizsgálva arra a kísérleti következtetésre jutottak, hogy „valószínűleg az izraeliek hatalmas kémműveletet hajtottak végre az országban. az Egyesült Államokat, és sikerült azonosítaniuk néhány gépeltérítőt”. A Die Zeit német napilap 2002-ben ugyanerre a következtetésre jutott, és arról számolt be, hogy „a Moszad ügynökei az Egyesült Államokban minden valószínűség szerint a 19 gépeltérítő közül legalább négyet megfigyeltek”.

A Fox News Channel arról is beszámolt, hogy az amerikai nyomozók azt gyanították, hogy izraeliek muszlim fegyveresek után kémkednek az Egyesült Államokban. „Nincs arra utaló jel, hogy az izraeliek részt vettek volna a szeptember 11-i merényletekben, de a nyomozók azt gyanítják, hogy az izraeliek előre begyűjtötték a hírszerzési információkat a támadásokról, és nem osztották meg azokat” – számolt be a Fox tudósítója, Carl Cameron egy 2001. decemberi sorozatban. volt az első jelentős leleplezés a 9/11-hez kapcsolódó izraeli kémkedés vádjairól. „Egy magasan elhelyezett nyomozó azt mondta, hogy vannak „kapcsok”. Amikor azonban részletekre kérdezték, határozottan megtagadta, hogy leírja őket, mondván: „Az izraelieket szeptember 11-hez kötődő bizonyítékok titkosak. Nem beszélhetek az összegyűjtött bizonyítékokról. Ez titkos információ.”

A vádak egyik elemét soha nem értették meg: ha a „művésztanulók” valóban voltak, akik olyan muszlim szélsőségeseket céloznak meg, mint az al-Kaida, akkor miért figyelnek meg a DEA ügynökeit is ilyen kompromittáló módon? Más szóval, miért botlanak be külföldi kémek a szövetségi hivatalokba a ténylegesek miatt, és kockáztatnák, hogy leleplezik működésüket? Ennek magyarázata, hogy számos művészhallgató valóban fiatal izraeli volt, akik pusztán művészeti csalásban vettek részt, és tudtukon kívül valódi kémek fedezésére szolgáltak. John Sugg oknyomozó újságíró, aki a Creative Loafing újságlánc vezető szerkesztőjeként 2002-ben számolt be a „művésztanulókról”, azt mondta nekem, hogy a nyomozók, akikkel az FBI-on belül beszélt, úgy vélik, hogy a „művésztanuló” gyűri széleskörű fedőként funkcionált. valódiságában ellentétes az intuitív. A DEA nyomozói pl. feltárt bizonyítékok, amelyek összekötik az izraeli „művészhallgatókat” a New York-i és floridai ismert ecstasy-kereskedelemmel. Ez Sugg szerint ültetett információ volt. „A magyarázat az volt, hogy amikor az FBI-os srácaink elkezdtek érdeklődni az emberek iránt (a művésztanulók) iránt – amikor túl közel kerültek a valódi célhoz –, az izraeliek eksztázis szöveget zártak be” – mesélte Sugg. „Az érv az, hogy ha a srácaink azt gondolnák, hogy az izraeliek egy csempészyűriben vesznek

részt, akkor nem látták a művelet valódi célját." Sugg, aki egy könyvet ír, amely a „művészeti hallgatók” történetét dolgozza fel, azt mondta nekem, hogy az FBI-n belül több forrás, és legalább egy korábban izraeli hírszerzési forrás azt sugallta, hogy „a művészhallgatók ügyének zavaró aspektusa szándékos volt. .”

Amikor 2002-ben beszámoltam az ügyről a Salon.com-nak, egy veterán amerikai hírszerzési munkatárs, aki tapasztalattal rendelkezett a CIA és az NSA alvállalkozási tevékenységében, hasonló lehetőséget javasolt. „Zajos művelet volt” – mondta a veterán titkosszolgálat munkatársa. Az ügyintéző a Victor, Victoria című filmre utalt. „Arról volt szó, hogy egy nő eljártssza a férfit, aki egy nőt játszik. Talán el kellene gondolkodnod erről az oldalról, és tedd fel magadnak a kérdést, hogy szeretnél-e valamit, ami az arcodban van, aminek nincs értelme, ami nem lehet, hogy ők lehetnek. A titkosszolgálat munkatársa hozzátette: „Gondolj csak bele: hogyan gondolhatták a szakértők, hogy ez valójában bármiféle értéket képvisel? Nem utasítanak el, amit láttak?”

Amerikai és izraeli tisztviselők, akik a kémkedés vádját "városi mítosznak" minősítették, nyilvánosan azt állították, hogy az izraeli "művészhallgatók" csak abban vétkeztek, hogy az Egyesült Államok területén dolgoztak megfelelő bizonyítvány nélkül. Az igazságügyi minisztérium által kiadott szigorú megtagadások széles körben nyilvánosságra kerültek a Washington Postban és másutt, és 2002 tavaszára az volt a végjegyzet a hivatalosságból és az intézményi médiából, hogy a „művészhallgatókat” pusztán ártalmatlan vízum miatt gyűjtötték össze és kitoloncolták. jogsértéseket. Az FBI a maga részéről nem volt hajlandó megerősíteni vagy cáfolni a „művészhallgatók” kémtörténetét. Jim Margolin szóvivő azt mondta nekem: "Az FBI izraeli művésztanulók ellen folytatott nyomozásaival kapcsolatban az FBI nem tud kommentálni ezekről a vizsgálatokról." Akárcsak a New Jersey-i izraelieknél, úgy tűnik, hogy az izraeli „művészhallgatók” elleni nyomozást a magasból érkező parancsok leállították. A veterán CIA/NSA hírszerzési munkatársa 2002-ben azt mondta nekem, hogy „nagy sajtó volt, hogy hiteltelenítse a történetet, hiteltelenítse a kapcsolatokat, megakadályozza [nyomozókat] abban, hogy továbbmenjenek. Azt mondták az embereknek, hogy álljanak le. Ha megnevezed az ügynökséget, azt mondták nekik, hogy álljanak le”. Az operatív hozzátette: „Azok az emberek, akikről úgy gondolták, hogy ínycsiklandóak [ebben az ügyben], hirtelen azon kapták magukat, hogy különböző irányokból kalapálják. A középső bürokrácia érdeklődése nem az volt, hogy megsértették a biztonságot, hanem az, hogy valaki kivizsgálta a jogsértést. Ott volt a terror.” megakadályozzák a [nyomozókat] abban, hogy továbbmenjenek. Azt mondták az embereknek, hogy álljanak le. Ha megnevezed az ügynökséget, azt mondták nekik, hogy álljanak le”. Az operatív hozzátette: „Azok az emberek, akikről úgy gondolták, hogy ínycsiklandóak [ebben az ügyben], hirtelen azon kapták magukat, hogy különböző irányokból kalapálják. A középső bürokrácia érdeklődése nem az volt, hogy megsértették a biztonságot, hanem az, hogy valaki kivizsgálta a jogsértést. Ott volt a terror”. megakadályozzák a [nyomozókat] abban, hogy továbbmenjenek. Azt mondták az embereknek, hogy álljanak le. Ha megnevezed az ügynökséget, azt mondták nekik, hogy álljanak le”. Az operatív hozzátette: „Azok az emberek, akikről úgy gondolták, hogy ínycsiklandóak [ebben az ügyben], hirtelen azon kapták magukat, hogy különböző irányokból kalapálják. A középső bürokrácia

érdeklődése nem az volt, hogy megsértették a biztonságot, hanem az, hogy valaki kivizsgálta a jogsértést. Ott volt a terror”. A középső bürokrácia érdeklődése nem az volt, hogy megsértették a biztonságot, hanem az, hogy valaki kivizsgálta a jogsértést. Ott volt a terror.” A középső bürokrácia érdeklődése nem az volt, hogy megsértették a biztonságot, hanem az, hogy valaki kivizsgálta a jogsértést. Ott volt a terror”.

Elfojtva a sajtó tudósításait

Hasonló nyomás nehezedett azokra a médiákra is, amelyek felvállalták a szeptember 11-ével kapcsolatos izraeli kémkedés vádjait. Az ABC News egy korábbi alkalmazottja magasan a hálózati híradóban elmondta, hogy amikor az ABC News 2002. júniusában bemutatta az ünneplő New Jersey-i izraeliekről, „hatalmas nyomást gyakoroltak az izraelbarát szervezetek” – és ez a nyomás hónapokkal azelőtt kezdődött, hogy darab még közel volt a adáshoz. A forrás azt mondta, hogy az ABC News munkatársai azon tűnődtek, „hogyan tudták meg [az Izrael-barát szervezetek], hogy mi csináljuk a történetet. Izrael-barátok hívták az ABC News elnökét. Barbara Walterst egyre bombázták a hívások. A sztorit nehéz volt eladni, de az ABC News bejött – a vezetőség elszigetelte [riportereket] a nyomástól”.

Carl Cameron, a Fox News Channel fő washingtoni tudósítója és az első amerikai riporter, aki bemutatta a szeptember 11-i gépeltérítők izraeli megfigyelésével kapcsolatos állításokat, talán jellemzőbb volt, mind részleteiben, mind utóhatásaiban. A Cameron és a Fox News elleni támadás élén a Commission for Accuracy in Middle East Reporting in America (CAMERA) nevű Izrael-barát lobbicsoport állt, amely a két leglátványosabb izraeli lobbistával, az Anti-Defamation League-vel együtt működött. (ADL) és az Amerikai Izraeli Közügyi Bizottság (maga jelenleg a védelmi minisztériummal és az izraeli nagykövetséggel kapcsolatos kémbojtányba keveredett). „A KAMERA kiszúrta belőlünk a szart” – mondta Carl Cameron 2002-ben, egy e-mail bombázásra utalva, amely végül összeomlott a Fox News.com szerverein. Cameron maga 700 oldalnyi, csaknem azonos e-mail üzenetet kapott több száz állampolgártól (bár gyanította, hogy ezek spam személyazonosságok). A CAMERA szóvivője, Alex Safian később elmondta, hogy Cameron iráni neveltetése, ahová apja régészként utazott, „nagyon szimpatikussá tette az arab oldalt” a riporterrel. Safian hozzátette: „Szerintem Cameronnak személy szerint van valami dolga Izraellel” – a kódolt nyelvezet arra utal, hogy Cameron antiszemita volt. Cameron felháborodott a vádon. személy szerint izraelihez fűződik” – a kódolt nyelvezet arra utal, hogy Cameron antiszemita volt. Cameron felháborodott a vádon. személy szerint izraelihez fűződik” – a kódolt nyelvezet arra utal, hogy Cameron antiszemita volt. Cameron felháborodott a vádon.

A Fox News Channel egyik forrása szerint az ADL elnöke, Abraham Foxman felhívta a Fox News szülőjének, a News Corp.-nak a vezetőit, hogy leülést kérjen a Cameron-riport nyomán. A forrás azt mondta, hogy Foxman azt mondta a News Corp. vezetőinek: „Nézze, önök általában meglehetősen tisztességesek voltak Izraellel szemben. Mit csinálsz, hogy kirakod ezt a cuccot? megölsz minket”. A Fox News forrása így folytatta: „Ahogyan a jó öreg fiúk szoktak kávézni Manhattanben, úgy volt, mit tehetünk ez ellen? Végül a Fox News azt mondta: „Hagyd abba az e-mailezést. Hagyd abba, hogy csapkodsz minket. Ne legyünk az arcunkban, mi pedig nem leszünk többé az Ön arcában – azáltal, hogy eltávolítjuk történetünket az internetről. Nem

vonjuk vissza;nem tagadjuk meg; kitartunk mellette. De legalább eltávolítjuk az internetről.”

Mit tudott és mondott a Moszad az Egyesült Államoknak?

Függetlenül attól, hogy az izraeli kémek részletesen előre tudták-e a szeptember 11-i merényleteket, az izraeli hatóságok eleget tudtak ahhoz, hogy 2001 nyarán figyelmeztessék az Egyesült Államok kormányát, hogy támadás van a láthatáron. A brit Sunday Telegraph 2001. szeptember 16-án arról számolt be, hogy a Moszad két magas rangú ügynökét 2001 augusztusában Washingtonba küldték, „hogy figyelmeztessék a CIA-t és az FBI-t egy 200 fős terroristából álló sejt létezésére, amelyekről azt állítják, hogy nagyszabású terrorista akcióra készülnek. művelet”. A Telegraph egy „magas rangú izraeli biztonsági tisztviselőt” idézett, aki azt mondta, hogy a Moszad szakértőinek „nincs konkrét információja arról, hogy mit terveznek”. Ennek ellenére a tisztviselő azt mondta a Telegraph-nak, hogy a Moszad-kapcsolatok „összekötötték a cselekményt Oszama bin Ladennel”. Hasonlóképpen a Die Zeit tudósítója, Oliver Schröm arról számolt be, hogy 2001. augusztus 23-án a Moszad „átnyújtotta amerikai megfelelőjének azoknak a terroristáknak a névsorát, akik az Egyesült Államokban tartózkodtak, és feltehetően belátható időn belül támadást terveztek”. Carl Cameron, a Fox News 2002 májusában szintén Izrael figyelmeztetéseiről számolt be: „Saját hírszerzési információi alapján az izraeli kormány augusztus második hetében „általános” információkat közölt az Egyesült Államokkal arról, hogy az al-Kaida támadása küszöbön áll. . Az Egyesült Államok kormánya később azt állította, hogy ezek a figyelmeztetések nem voltak elég konkrétak ahhoz, hogy enyhítő intézkedést tegyenek. Gordon Thomas, a Moszad-szakértő, a Gideon's Spies szerzője szerint német hírszerzési források azt mondták neki, hogy az Egyesült Államokban működő izraeli kémek még 2001 augusztusában megfigyelési kapcsolatokat létesítettek „bin Laden ismert támogatóival az Egyesült Államokban.

A Die Zeit szerint a Moszad megadta az amerikai kormánynak Khalid al-Mihdhar és Navaf al-Hazmi feltételezett terroristák nevét, akik végül eltértek a Pentagon gépét. Érdeemes megjegyezni, hogy Mihdhar és Hazmi azok közé a gépeltérítők közé tartozott, akik a floridai hollywoodi izraeli „művészhallgatók” és a New Jersey északi részén működő Urban Moving Systems Israelis közvetlen közelében tevékenykedtek. Sőt, Hazmi és legalább három „művészeti hallgató” ugyanazon a dátumon, 2001. április 1. és április 4. között látogatott el Oklahoma Citybe. 2001. augusztus 24-én, egy nappal a Moszad eligazítása után Mihdhar és Hazmit a CIA helyett el. terrorista figyelőlistán;továbbá augusztus 27-én a CIA csak a Moszad figyelmeztetése után értesítette az FBI-t a két terrorista részvételről, amint azt a Die Zeit közölte.

A CIA, valamint a 9/11-i Bizottság a CIA történetét elfogadva azt állítja, hogy Mihdhar és Hazmit kizárólag az ügynökség saját erőfeszítéseinek köszönhetően helyezték fel a figyelőlistára, a Moszad segítségével nélkül. Magyarozatuk azonban, hogy a pár hogyan került fel a figyelőlistára, távolról sem hiteles, és fedősztoriként szolgálhatott a Moszad eligazításának elhomályosítására [Lásd a kísérő történetet a 8. oldalon – „A kuala lumpuri család”]. Ez felveti annak lehetőségét, hogy a CIA tudott az állítólagos izraeli ügynökök létezéséről és küldetésükről, de természetesen igyekezett elhallgatni. A másik, még aggasztóbb forgatókönyv az, hogy a CIA esetleg alvállalkozói szerződést kötött a Moszaddal, mivel az ügynökségnek

törvény tiltotta, hogy hírszerzési műveleteket hajtson végre az Egyesült Államok területén, és hiányzott a hozzáértő arab nyelven folyékony helyszíni tisztékből álló csapat. Egy ilyen forgatókönyv szerint a CIA vagy aktívan együttműködött volna az izraeliekkel, vagy csendben szított volna egy független műveletet az Egyesült Államok területén. A *The Looming Tower* című 9/11-i oknyomozó könyvében Lawrence Wright megjegyzi, hogy az FBI terrorelhárító ügynökei, akiket feldühített amiatt, hogy a CIA nem osztotta meg teljes körűen az információkat Mihdharról és Hazmiról, azt feltételezte, hogy „az ügynökség megvédte Mihdhart és Hazmit, mert abban reménykedett, hogy beszervez. őket”. A két al-Kaida ember – jegyzi meg Wright – „vonzó lehetőségnek tűnt; azonban, miután beléptek az Egyesült Államokba, az FBI tartománya volt...” Wright megjegyzi továbbá, hogy a CIA tartózkodó információinak megosztásától az a félelem volt, hogy „a konkrét hírszerzési adatokból eredő büntetőeljárások veszélyeztethetik kapcsolatát a külföldi szolgálatokkal”. a CIA vagy aktívan együttműködött volna az izraeliekkel, vagy csendben szított volna egy független műveletet az Egyesült Államok területén.

Amikor 2002 tavaszán a CIA belföldi alvállalkozói szerződésének forgatókönyvét a külföldi hírszerzésre terjesztették a CIA/NSA veterán hírszerzőjének, akivel sokat beszéltem, az ügynök nem utasította el kapásból. Az ügyintéző megjegyezte, hogy az elmúlt években a CIA „humint” néven ismert emberi hírszerzési eszközeit – a földön tartózkodó kísérteteket, akik megfigyeléseket folytatnak, kapcsolatot létesítenek és beszivárognak az ellenségbe – „kizsigerelték” az NSA sokkal kevésbé veszélyes „szerződése” javára. „, vagy jelfelderítő program, az elektronikus kommunikáció távoli lehallgatása. Ennek eredményeként „az amerikai hírszerzés azon kapja magát, hogy olyan forrásokhoz nyúl vissza, amelyekhez nem feltétlenül szeretne visszatérni, de kötelező” – mondta a veterán titkosszolgálat munkatársa. „Nem tetszik nekünk, de hummint struktúráink eltűntek. Az izraeli hírszerzés olyan erős, mint valaha. Ha van információs rés, akkor azok nem záródnak be egyik napról a másikra. Évekig tartó szorgalmas munkára, nagyfokú biztonságra, tehetséges és elhivatott emberekre, készséges menedzsmentre és biztos kézre van szükség. Ez nem egy szórakoztató vállalkozás, és biztosan nem mentes a veszélyektől. Ha elveszíti ezt a képességét, hát... a szervezeteknek azon kapják magukat, hogy egyezséget kell kötniük az ördöggel. A probléma [az amerikai hírszerzésben] nagyon nagy”.

Ha létezne ilyen egyetértés a CIA és a Moszad között az al-Kaida amerikai ügynökeivel kapcsolatban, a cinkosság számos furcsaságot megmagyarázna: megmagyarázná a CIA szinte inkoherens, és talán szándékosan megtévesztő rekonstrukcióját az események Mihdhar és Hazmi mikéntjét illetően. csatlakozott a figyelőlistához; ez még talán megmagyarázza a 9/11 reggel ünneplő izraeli New Jersey-i sejtólagos pimaszságát (a CIA szárnya alatt védve, szabadon viselkedtek kedvük szerint). Ez megmagyarázná az egyik vezető izraeli napilapban, a *Yedioth Ahronot*-ban megjelent állítást is, miszerint a szeptember 11-ét megelőző hónapokban, amikor az izraeli „művésztanulókat” azonosították és összegyűjtötték, a CIA „aktívan támogatta kiutasításukat”. A *Yedioth Ahronot* cikkben az volt a következtetés, hogy a CIA egyszerűen hanyag volt, nem próbálja biztonságosan kivezetni az izraelieket az országból. Ezen a ponton nem lehetünk biztosak.

Az izraeli kémkedést az USA ellen természetesen mindkét kormány hevesen tagadja. 2002-ben

az izraeli nagykövetség szóvivője, Mark Regev a „művészhallgatókkal” kapcsolatos saját kérdéseimre válaszol általános tagadást adott ki. „Izrael nem kémkedik az Egyesült Államok után” – mondta nekem Regev. A hivatalos nyilatkozatok szigorúan pro forma, mivel nem titok, hogy Izrael széles körben és kendőzetlenül kémkedett az Egyesült Államok ellen. A General Accounting Office 1996-os jelentése például olyan, hogy Izrael „a legagresszívabb kémművelet hajtja végre az Egyesült Államok ellen az Egyesült Államok szövetségesei közül”. A közelmúltban egy korábbi titkosszolgálati tisztviselő azt mondta a Los Angeles Timesnak 2004-ben, hogy „az izraeli tevékenységek hatalmas, agresszív, folyamatban lévő sorozata folyik az Egyesült Államok ellen”. Az is rutin, hogy az Egyesült Államok figyelmen kívül hagyja vagy lekicsinyli az izraeli kémkedést (az 1986-ban életfogytiglani börtönbüntetésre ítélt Jonathan Pollard elítélt kém esete drámai kivétel). Az American Prospect szerint az elmúlt 20 évben legalább hat lezárt vádemelést adtak ki olyan személyek ellen, akik állítólag „Izrael nevében” kémkedtek, de az ügyeket „diplomáciai és hírszerzési csatornákon keresztül” oldották meg, nem pedig nyilvános sugárzással a bíróságokon. Karrier igazságügyi minisztérium és hírszerzési tisztviselők, akik nyomon követték az izraeli kémkedést, azt mondták a Prospect, hogy „régóta fennálló frusztráció a nyomozók és ügyészek körében, akik úgy gondolják, hogy az izraeli kémek ellen sikeresen indítható ügyek soha nemek bíróság elé, vagy hogy a nyomozást idő előtt leállították.”.

Válaszra váró kérdések

Figyelemre méltó, hogy az Urban Moving Systems izraeli tagjai, amikor az FBI kihallgatta őket, elmagyarázták a New Jersey-i vízparton tartott „ünneplés” indítékait – az ünneplést ujjongás, mosolygás, álló- és videokamerákkal filmezés, és az FBI szerint „high-fiving” – a geopolitika machiavelli fényében. Margolin FBI szóvivője azt mondta, hogy „az a magyarázatuk, hogy miért voltak boldogok, az volt, hogy az Egyesült Államoknak most el kell köteleznie magát a [közel-keleti] terrorizmus elleni küzdelem mellett, hogy az amerikaiak megértsék és empátiával legyenek Izrael körülményei és hogy a támadások végül jót tettek Izraelnek”. Amikor az újságírók szeptember 11-én reggel megkérdezték Benjámín Netanjahu volt izraeli miniszterelnököt arról, hogy a támadások milyen hatással lesznek az izraeli-amerikai kapcsolatokra, ő hasonló zsigeri elemzéssel válaszol: „Nagyon jó” – jegyezte meg. Aztán módosította a nyilatkozatot: „Nos, nem túl jó, de azonnali szimpátiát vált ki [Izrael iránt az amerikaiakból]”.

Ami talán a legelmarasztalóbb, az, hogy az izraeliek ünneplése a New Jersey-i vízparton a kezdeti baleset utáni első tizenhat percben történt, amikor még senki sem tudta, hogy terrortámadásról van szó. Más szóval, attól kezdve, hogy az első gép becsapódott az északi toronyba, reggel 8 óra 46 perckor, a második gép déli 9 óra 02 perckor a déli toronyba ütközésig a híradók és a kormánytisztviselők túlnyomó többsége feltételezi, hogy a volt, hogy a gép becsapódása egyszerűen szörnyű baleset volt. A gyanú csak a második gép becsapódása után merült fel. Ha azonban a férfiak politikai okokból szurkoltak, ahogy állítólag az FBI-nak elmondták, nyilvánvalóan azt hitték, hogy terrorcselekménynek voltak szemtanúi, nem pedig balesetnek.

Miután 2001 késő őszen épségben visszatértek Izraelbe, az öt New Jersey-i izraeli közül három

felszólalt egy nemzeti talkshow-ban azon a télen. Oded Ellner, aki szeptember 11-én délután honfitársaihoz hasonlóan tiltakozott a rendőrőrmester letartóztatása ellen. Dennis Rivelli, hogy „izraeliek vagyunk”, ismerte el a kérdező: „Olyan országból jövünk, ahol naponta tapasztaljuk a terrort. Célunk az esemény dokumentálása volt”. Saját bevallása szerint tehát Ellner a New Jersey-i vízparton állt, és filmmel és videóval dokumentált egy terrort, mert valaki más is tudta volna, hogy terrorcselekményről van szó.

Egy kézenfekvő kérdés jut eszünkbe a sok közül: ha ezeket az embereket hivatásos kémnek képezték ki, miért mutattak ki ilyen nyíltan ócskaságot az igazság pillanatában a vízparton? A 20/20-as jelentéshez közel álló ABC hálózat forrása megjegyezte az FBI kémelhárító nyomozóinak egyik nyugtalanítóbb magyarázatát: „Az izraeliek úgy érezték, hogy intelligenciáik valamilyen módon beváltak – azaz saját éleslátásukat és képességeiket ünnepezték. mint hírszerző ügynökök”.

A kérdések bővelkednek: vajon az Urban Moving Systems izraeli tagjai, akik készen állnak „dokumentálni az eseményt”, megérkeztek a vízpartra, előbb az első repülőgép beérkezett volna északról? És ha azonnal megérkeztek, miért hitték el, hogy terrortámadás? Mi a helyzet a „művészhallgatók” furcsa meséjével? Lehetséges, hogy pusztán zaklatók voltak, ahogyan azt állították, akiknek a végén is keresztezték útjukat szövetségi ügynökökkel, és véletlenül a 9/11-i gépeltérítők többségének szomszédságában éltek? Az izraeli hatóságok tudtak meg a közelgő támadásokról, mint amennyit megosztottak amerikai kollégákkal? Vagy a helyszínen tartózkodó izraeli kémek csak homályos fecsegést hallgattak el, amely szerintük nem indokolta a fedezék feltörését, hogy megosszák az elérhető? Másrészt az USA-ban a kormány több információról kap a támadást az izraeli hatóságoktól, mint amennyit hajlandó elismerni? Mi a helyzet azzal, hogy a 9/11-i Bizottság elhárította a bejelentett izraeli figyelmeztetéseket, amelyek Mihdhar és Hazmi figyelőlistájához vezethettek? Az izraeli figyelmeztetéseket szándékosan törölték ki a történelmi feljegyzésekből? A CIA többet tudott a szeptember 11-e előtti izraeli kémkedésről, mint amennyit elismert?

A sajnálatos tény az, hogy az igazságot soha nem lehet feltárni, nem a hivatalosság, és semmiképpen sem a passzív sajtó. James Bamford, aki az 1980-as években egy puccsban feltárta az NSA belső működését a The Puzzle Palace-ban, rámutat a „kulcsproblémára”: „Az izraelieket mind kiküldték az országból” – mondja. „Nem maradt semmi kapcsolat. Az FBI egyszerűen nem kopogtathat az ajtókon Izraelben. Együtt kell működni a külügyminisztériummal. Szükségük van jogsegély-kérelemre, ahol egy külföldi ország kormányát kéri meg, hogy kapjon választ az adott ország állampolgáraitól”. Az izraeli kormány nem fogja teljesíteni.

Ezért minden vizsgálat „most sokkal bonyolultabb” – mondja Bamford. Felidéz egy történetet, amelyet az ABC News számára készített két gyilkosság gyanúsítottjáról – amerikai állampolgárokról –, akik Izraelbe menekültek, és tíz évig harcoltak a kiadatásért. „Az izraeliek nem tettek semmit, amíg el nem mentem Izraelbe, bekopogtattam az ajtókon, és végül nem találtam a két gyanúsítottat. Szerintem jó ötlet lenne odamenni és bekopogtatni hozzájuk” – mondja Bamford.

A gyanúsítottak elmentek. Az ösvény hideg. Ennek számos kulcsfontosságú tény és ígéretes nyomok szabadon megtalálhatók az interneten, az archívumban, biztonságban a 20/20-as hírek hullaházban, valamint a The Forward és a Die Zeitben. Egy nyomozó, aki közel áll az ügghöz, azt állítja, hogy ez a „Blow-Up” Antonioni-filmre emlékezteti, egy filmet, amely egy fotósról szól, aki egy leplezett gyilkosság bizonyítékait fedezi fel szemei előtt egy kinagyított fénykép keretén belül. Ez egy rejtély, amit senki sem szeretne megfejteni.

Christopher Ketcham szabadúszó újságíró, aki a Harper's and Salonnak írt . Számos írása, hallgat az izraeli művészőkről szóló története, olvasható az úton: christopherketcham.com, csakúgy, mint a She feljegyzés.

(Újra közzétéve a [Counterpunchból](#) a szerző vagy képviselő engedélyével)